

Bionieuws 5

Miquel Bulnes

Misschien moeten we voortaan aio's elke vorm van controle en begeleiding onthouden – daar worden ze lekker zelfstandig van.

Onlangs zocht ik in Pubmed de namen op van drie voormalige aio's bij wie ik ooit (ik was eenëntwintig en relatief onschuldig) stage liep op een eiland voor de kust van Texas: Chris, Mark en Carlos. Ze bleken stuk voor stuk inmiddels een respectabele publicatiestroom op hun naam te hebben. Verbazingwekkend, want destijds dacht ik dat het nooit meer goed zou komen met deze drie.

'Ik kijk naar RNA,' zei Carlos toen hij zich aan me voorstelde. 'Weet je wat RNA is?'

'Natuurlijk weet hij wat RNA is,' antwoordde Chris voor mij. Chris had niet zo'n hoge dunk van Carlos.

'Nou, ik wist dat nog niet toen ik begon te werken,' zei Carlos.

'In Nederland weten ze dat wel,' legde Chris uit.

Carlos werd door de NASA betaald om onderzoek te doen naar het gedrag van bacteriën bij gewichtloosheid. Dat simuleerde hij door ze te incuberen in een klein ronddraaiend rad. 'De bacteriën vallen dan steeds een andere kant op, dus dat is precies als de gewichtloosheid in de ruimte,' verklaarde hij. Bij de NASA geloofden ze dat.

De eerste dag reden we voor de lunch met ons vieren naar een bar. Chris bestelde vier hamburgers en vier halve liters witbier.

'Straks na het werk gaan we naar een nieuwe kroeg waar pitchers bier drie dollar kosten,' vertelde Mark. 'Hoeveel is dat eigenlijk in eurodollars?'

Mark probeerde *Staphylococcus aureus* resistent te maken voor alle bekende antibiotica. Waarom precies ontging mij, maar gelukkig is het hem nooit gelukt.

De hamburgers lieten op zich wachten en Chris bestelde nog vier halve liters.

‘We hebben Quake geïnstalleerd op het netwerk,’ zei Carlos. ‘Ben je daar goed in?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Je moet op zoek gaan naar de *Quad Damage powerup*,’ vertelde hij. ‘Voor *serious ass-kicking*.’

Chris keek op zijn horloge ‘Het is tijd voor de lab-bespreking,’ zei hij. ‘Laat de hamburgers maar zitten!’ riep hij naar de serveerster.

Hun prof vond wetenschap niet zo boeiend meer en was vooral bezig met een administratieve carrière binnen de universiteit (speciaal voor hem hadden ze de post van “vice-decaan” bedacht). De aio’s had hij min of meer aan hun lot overgelaten. Hooguit eens in de twee weken kwam hij nog langs op het lab, doorgaans rond een uur of vijf: “Quake-tijd”.

Geconcentreerd als de aio’s waren op hun computerspelletje viel er dan geen normaal gesprek mee te voeren. De prof wist nooit zo goed wat hij hiermee aan moest en was altijd binnen vijf minuten weer weg.

Ik kan me nog steeds helder voor de geest halen hoe Chris op een vrijdagmiddag, toen de prof net weer een bliksembezoek had afgesloten, met een Budweiser in de hand verzuchtte: ‘Vanaf een bepaald moment weet de aio meer af van zijn onderwerp dan de begeleider. Het is alleen tragisch als dat moment zich al voordoet in de vierde maand van het promotie-onderzoek.’ Vervolgens richtte hij zijn aandacht weer op het beeldscherm en zei: ‘...als je me nu even excuseert, dan ga ik op zoek naar de *Quad Damage powerup*. Carlos heeft behoefte aan *some serious ass-kicking*.’